

KASZAP ISTVÁN ALAPÍTVÁNY

2013. december XVI. évf. 4. sz. A Kaszap István Alapítvány negyedéves ingyenes kiadványa

„Egész életemet engesztelésül felajánlom Jézus Szentséges Szívének a saját és a többi emberek rettenetes sok bűneiért!”

- **A tartalomból**
- A Szent Szűz karácsonya 1. old.
- **Az Alapítvány rendezvényeiről**
- Lelki nap 2. old.
- Zarándoklat 3. old.
- Mikulás ünnepség 4. old.
- **Hit és erkölcs rovat**
- Szeretet programozás 4-5. old.
- **Kulturális rovat** 7. old.
- **Alapítványi hírek** 8. old.

A Szent Szűz karácsonya

Mint ahogy a májusi erdő a csillagos mennybolt alatt telve van kéjes, illatos élettél, titkos, édes termékenységgel, néma zenével s lefátyolozott szépséggel, olyan volt a Szent Szűz karácsonyestéje. Finom, mély lelkén a próféták és költők és szentek kedélyének villogásai lobbantak föl, az áhítat, bensőség, imádás, öröm elragadtatásai közt.

Leuke átszellemült a leányos s az anyai érzések bájától ; öntudata, mint egy ezüst tükrözésű mélység, melyből a legszebb, legédesebb s legharmonikusabb életnek világítása árad ki ; ő is látta Betlehemet, a barlangot, a jászolt, a hívőnek, a prófétának, a szentnek s végre az Istenanyának szemével; ah mily fényben látta! Saját édes, elragadó boldogságának fényében. - Hát lelket adj édes Szűz, lelket, vagyis nyiss fény-forrást

bennem, hogy lássak, hogy hittel, szeretettel lássak, hogy a szépséget, hogy az Istent lássam. Édes látnok, nyisd meg szemem karácsonyi vízióra!

S nem veszik föl, mert telve volt Betlehem, telve idegennel, jövevényel, pletykával, lármával, vaksággal. Ott neki helye nincs. A szív is ily Betlehem lehet ; nincs benne helye Istennek. Befogad mindent, csak őt nem ; tele szívja magát álló vízzel, mint a pocsolyába esett szivacs!

Tehát elvonul a barlangba, el a csendbe, el az Isten galambjainak sziklaréseibe. Ah itt csend van, itt ünneplő magány van, itt hangosan beszél a szív, itt hallani az Isten léptét. Mily kedves ez neki. Mint az Úrnak kedves a szegény templom, hol egyszerű nép térden állva imádkozik. Szegénység és melegség. A barlang s benne a Szűz, az „arca Dei” ; no lám megkerült Jeremiás barlangja, hová az Isten szekrényét rejtette ; itt a frigszekrény, itt a cherubszárnyak..., mindjárt meglátjátok az Isten dicsőségét!

A szent Szűz, mint várandós Istenanya, készül fogadni s köszönteni az Urat ; várja s hívja ő. Tudja, hogy eljön, tud ő mindent... Látja leszállni az éjt s tudja, hogy tündöklő lelke azért van ide állítva, hogy a közelgő Jézusnak világítson... Látja a barlang aljazott szalmáját s érzi, hogy lelke ki van terítve puha, illatos szőnyegül a belépő Isten lábai elé... néma az éj s ő tudja, hogy szférák zenéjének is el kell csitulnia az ő üdvözlő, szerető csókjától. Ah igen, végtelenbe emelkedő dagály emeli a szent Szűz érzelmi világát! A természet s kegyelem első zsenge szeretete ül ünnepet benne. Szent, fölséges, dicsőséges Szűz!

Künn énekeltek Glóriát ; de az csak gyöngye visszhangja, csak elhaló lüktetése annak a himnusnak, annak az imádásnak, mely a Szűz lelkében kelt ; hiszen e lélekben vált ki a legboldogságosabb anyának éneke, melyet Isten magának rendelt üdvözlétül. Kívülre nem hangzott ; nem baj. A szív dala öröm, hála, édes vigasz, virágos remény, lendületes, kotta nélküli, belső ének.

Részlet Prohászka Ottokár: A szép szeretet anyja c. elmélkedéséből

Az Alapítvány rendezvényeiről

Lelki nap

Valóban egyedül vagyok?

Mielőtt megérkeztem volna az ez év novemberében hagyományosan megrendezett lelki napunkra, többször is elgondolkodtam azon a címen, amit *Kolozsváry Judit* szakpszichológus adott lelki napunk általa vezetett előadása programjának.

Isten kegyelméből megértem 70 évet, abból közel 30 évet özvegyen, de soha nem éreztem magányosnak magamat, ami - tudósok szerint - a XX. század emberének nagy problémája.

Az előadást végighallgatva sok mindenre fény derült, amit ösztönösen addig is tudtam: egyszerű, de mégis nagyszerű szülők gyermekei voltunk mind a hárman, akik mindössze „csak” saját szüleik példáját vitték tovább, amikor bennünket vártak, a világra hoztak és felneveltek. Mindenki a saját szerepében maradt, pedig régen is voltak belső konfliktusok, s a külső körülmények sem voltak „rózsásak”.

Nem lehetett könnyű Trianon, a 20-as világválság, a II. világháború, majd a kommunizmus évtizedei alatt szülőnek lenni, igaz gyermeknek sem!

Összegezve az előadás mondanivalóját egy ponton különösen egyetértettem az előadóval: „Az önismeret és az érzelmi intelligencia a legfontosabb életünk sikereihez, eredményeihez!”

Amit még saját tapasztalatom alapján ehhez hozzárendelnék:

A talentumot - amit a Teremtőtől kaptunk - nem „áshatjuk el”, folyton kamatoztatni kell és el kell fogadni azt az életállapotot, amit Isten nekünk rendelt. És ha ennek a két követelménynek nap, mint nap eleget teszünk, biztosan nem leszünk egyedül!

Hajnali szendvicskészítők

A résztvevők

Búcsúzunk Zoltán atyától...

Már akkor szomorúság volt a szívünkben, amikor **Csernáth Zoltán †** atya - a Mátyás templom káplánja - betegségének híre eljutott hozzánk, s a várva-várt gyógyulás reményét sem éltették a későbbi információk.

Zoltán atya a tavalyi lelki napon „lopta be” magát szívünkbe „Az Istenbe vetett bizalom” c. előadásával, és bízunk abban, hogy kapcsolatunknak lesz folytatása.

Most a templomaink bejáratánál olvasható halálhír sokunk szemébe könnyeket csalt:

„Csernáth Zoltán László áldozópap életének 48., áldozó papságának 7. évében 2013. november 23-án az örökkévalóságba költözött.

Temetési szertartása 2013. december 16-án 15 órakor a Regnum Marianum plébániai templomban lesz.”

Emléke szívünkben él.

Adjon neki az Úr örök nyugalmat!

Tompa Attiláné

A Kaszap István Alapítvány elnöke

Zarándok út

November 23-án alapítványunk buszos zarándoklatot szervezett Székesfehérvárra, az „István, a szent király” kiállítás megtekintése céljából. Azzal a nem titkolt céllal, hogy a téma számottevő érdeklődőre számíthat, meghirdettük az ifjúság körében is, hogy minél több iskolás gyermek is találkozhasson múltunk e nagyszerű államférfijának példájával. A velünk utazó gyermekek nagy lelkesedés

sel és figyelemmel hallgatták a tárlatvezetést, csodálták meg a kiállított tárgyi emlékeket, köztük az először egy helyen látható három hermát. A kiállítás megtekintése előtt leróttuk kegyeletünket *Kaszap István* sírjánál, és közösen imádkoztunk boldoggá avatásáért.

A történelmi jelentőségű kiállítás Szent István királyunk halálának 975. évfordulója alkalmából került megrendezésre.

Első magyar királyunk zágrábi, székesfehérvári és kalocsai ereklyetartó hermája először látható együtt a Székesfehérvári Egyházmegyei Múzeumban mintegy 250 értékes műtárgy mellett.

A különleges műtárgy-együttesnek további jelentőséget ad, hogy a világon ismert legnagyobb ereklyetartók közé tartoznak a mellszobor alakú ötvösremekek.

Történelmi jelentőségű esemény, hogy a bécsi Stephansdom Szent István ereklyéje 800 év után visszatér Székesfehérvárra a király temetkezési helyére.

A szerk.

Ruhavásár

Az év harmadik ruhavásárát december elején tartottuk. Sok szép darab került fel az állványokra, polcokra, ami a legutóbbi szállítmány „friss” kínálata volt.

Most is beigazolódott, hogy akinek volt türelme válogatni, elégedetten távozott.

Mi is elégedettek vagyunk a látogatóink által juttatott adományokkal, hiszen ez hozzájárul alapítványunk céljainak megvalósításához.

Mindenkinek köszönet érte!

Úgyszintén azoknak is, akik önkéntes segítőink voltak a megvalósításban!

Tompa Attiláné

A Kaszap István Alapítvány elnöke

Mikulásvárás a Kaszap Alapítvány jóvoltából

Nagy örömmel fogadtuk el a Kaszap István Alapítvány meghívását december 8-ára, a hagyománnyá vált Mikulás ünnepségre.

Gyermekeink nagy izgalommal készültek a várt találkozásra a Mikulással. A művelődési ház színháztermében rengeteg gyerek és szülő várta velünk együtt, hogy milyen műsorral kedveskedik az alapítvány a meghívott családok számára. Nem csalódtunk az idei évben sem; minden korosztályt kielégítő, igazi kulturális élményt kaphattunk. A VonZArt ifjú táncosai, profizmusukkal és szívből jövő tánc szeretetükkel, kicsik és nagyok tekintetét egyaránt odaszegették a színpadra. Hat produkcióból álló fellépésük, hat stílust dolgozott fel, amely színessé tette számunkra ottlétünket. *Wehovszky Vivien* a magyar junior válogatott kéziszer csapatának tagja, buzogány, szalag és labda gyakorlatával kápráztatta el a közönséget. Több, körülöttem ülő anyuka, kissé talán irigykedve, jegyezte meg Vivien hajlékonyságát.

A Diadal Úti Általános Iskola második osztályos tanulójának mesejátéka káprázatosra sikeredett. A gyermeki tisztaság, hit az ünnep szépségeiben sugárzott az arcukon és az előadásuk színvonalán. Oly sokat tanulhatnánk tőlük mi felnőttek... Csodálatos volt látni, hogy felkészítők milyen nagy hangsúlyt fektettek a jelmezekre és egyéb kiegészítőkre, melyek hangulatosabbá tették előadásukat. *Józsa Klára* népdal csokra visszarepített minket a régmúltban és felsejlett előttünk a vidék hagyománya, téli estéi, várakozása a megszületendő Megváltóra.

A gyermekek nagy örömeire megérkezett a Mikulás és rendezett sorokban, fegyelmezetten vették át az ajándékokat.

Hála és köszönet az alapítvány munkatársainak, hogy igazi keresztényként állnak ki kerületünk szegényeiért, elesettjeiért és családjainkért. A nehéz gazdasági körülmények ellenére, erejükön felül segítenek és Szent Miklós püspök ünnepét is méltó módon, a kulturált ünneplés jegyében szervezték meg, rácsafolva, irányt mutatva a mai ünneplési szokásoknak. Nagyon szép élménnyel térhettünk haza gyermekeinkkel együtt és emelkedettebben folytathatjuk adventi készülletünket.

Vén Attila

Hit és erkölcs rovat

Szeretet programozás

Tkt = Terméktámogatás

V = Vásárló

Tkt: Igen, miben segíthetek?

V: Hát, hosszas megfontolás után úgy döntöttem, installálni fogom a Szeretetet. Végigvezetne kérem a folyamaton?

Tkt: Rendben, szívesen segítek. Készen áll az indulásra?

V: Hát, nem vagyok egy műszaki zseni, de azt hiszem, készen állok. Mit kell először tennem?

Tkt: Első lépésként nyissa meg a Szívét. Megtalálta a Szívét?

V: Igen, de egy csomó más program is fut jelenleg. Lehet telepíteni a Szeretetet, miközben ezek is futnak?

Tkt: Milyen más programok futnak?

V: Lássuk csak, van Múltbéli Megbántódás, Alacsony Önértékelés, Harag és Neheztelés. Ezek futnak éppen.

Tkt: Nem gond, a Szeretet fokozatosan törölni fogja őket a jelenleg működő rendszeréből. A Múltbéli Megbántódás a hosszú távú memóriában esetleg megmaradhat, de már nem fog megzavarni más programokat. Végül a Szeretet felül fogja írni az Alacsony Önértékelést a saját moduljával, amit Egészséges Önértékelésnek hívnak. Viszont a Haragot és a Neheztelést teljesen ki kell kapcsolnia. Ezek a programok megakadályozzák a Szeretet megfelelő installálását. Ki tudja kapcsolni ezeket?

V: Nem tudom, hogyan kell kikapcsolni őket. Meg tudja mondani?

Tkt: Örömmel. Menjen a startmenübe és indítsa el a Megbocsátást. Ezt addig kell ismételnie, amíg a Harag és a Neheztelés teljesen ki nem törlődnek.

V: Rendben, kész! A Szeretet automatikusan elkezdte telepíteni magát. Ez normális?

Tkt: Igen, de ne feledje, önnek csak az alaprogram van meg. El kell kezdenie kapcsolódni más Szívekhez, hogy hozzáférjen a frissítésekhez.

V: Hoppá! Máris kaptam egy hibaüzenetet. Azt mondja: „Hiba - A program nem fut külső egységeken.” Most mit tegyek?

Tkt: Ne aggódjon. Ez azt jelenti, hogy a Szeretet program Belső Szíveken való futásra lett tervezve, de az ön Szívén még nem futott. Kevésbé technikai nyelven ez csak annyit jelent, hogy önnek először saját magát kell megszeretnie, mielőtt másokat szerethetne.

V: Tehát most mit tegyek?

Tkt: Gördítse le az Önefogadás menüt, majd kattintson az alábbi fájlokra: Megbocsátok Magamnak 2.0, Felfedezem az Értékeimet 1.5, Tudomásul Veszem a Korlátaimat 3.0.

V: Rendben, kész.

Tkt: Most másolja őket az „Én Szívem” könyvtárba. A rendszer felül fog írni minden zavaró programot és kijavítja a hibás programozást. Ezen kívül törölnie kell a Terjengős Önkritikát az összes könyvtárból és kiürítenie a Kukát, hogy biztosan eltávolítsa teljesen és soha ne jöhessen újra elő.

V: Megcsináltam. Hé! A Szívem új fájlokkal telik meg. Mosoly jelent meg a képernyőmon és a Béke meg az Elégedettség bemásolja magát minden felé a Szívembe. Valamint az egész rendszerem melegedni kezdett. Ez normális?

Tkt: Sok esetben. Másoknak eltart egy ideig, de végül minden helyreáll a megfelelő időben. A rendszer melegedése

normális, és javítja a Szív működését, ne aggódjon. Egyébként jó érzés, nem?

V: De, csak szokatlan.

Tkt: Szóval, a Szeretet telepítve és rendesen fut. Még egy dolog, mielőtt letennék. A Szeretet Ingyenes Program. Figyeljen rá, hogy továbbítsa azt, és különféle változatait mindenkinek, akivel kapcsolatba kerül. Ők is megosztják majd másokkal és visszajuttatnak viszonzásul önhöz is új és izgalmas változatokat.

V: Köszönöm...

Kulturális rovat

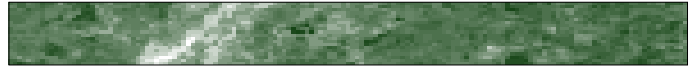
Wass Albert:

Az én titok-karácsonyom

Megtanultam tisztelni az ünnepet. Az ünnep Isten ajándéka, mint a többi nap, s arra való, hogy hétköznapi mivoltunkból kivetkőzve tiszteljük önmagunkban az embert. Sajnálom azokat, akik nem tudnak ünnepelni. Az ünnep önmagunk fölemelése. Tiszta ünnepi ruhában és tiszta ünnepi gondolatokkal lehet csak ünnepelni, fölemelkedve a hétköznapokon s apró küzdelmeinken. Csak az ünneplőbe öltözött ünneplő ember tudja megérteni annak a kijelentésnek a nagyságát, hogy Isten az embert saját képére teremtette.

Az erdélyi nagy gyász éveiben nálunk otthon elfelejtették az ünnepet. Nem volt karácsony, és nem volt újév, nem volt húsvét és pünkösd, mint ahogy vasárnapok sem voltak. Viselő ruháinkat s nehéz gondjainkat szakadatlan hordtuk, bármit mutatott a naptár. Keserűség tanyázott otthon, s én hiába küzdöttem az ünnepekért, ünnepi öltözetet és ünnepi arcot éveken át nem látott a házunk.

Egyszer fellázdattam. Karácsony volt. De nagyon emlékszem még arra a karácsonyra! Tizenöt, vagy tizenhat éves lehettem. Karácsonyi szabadságra küldött haza a város, és Sándor

bácsi ünnepes háza után olyan volt a miénk, mintha halottat őriztek volna benne.

Apámék egy-egy könyvbe temetkezve naphosszat hallgattak sötétben, és nem volt szabad előttük karácsonyról szólni. Évek óta nem járt nálunk az angyal. Súlyos gond nyomta a szárnyait, és nem tudott elrepülni hozzánk. Akkor öregedtek meg apámék. Nem akartak az ünnepre gondolni, mert eszükbe jutottak a régi és gondtalan ünneplések, s a jövő ködös volt, nem láttak előre. Pedig ha tudtak volna ünnepelni, a karácsonyfa gyertyái mellett az ünnepi gondolatok magasságából meglátták volna az utat, mely már akkor is egyenesen vezetett a reménység felé. De gyászba s ünneptelen hallgatásba rejtőzködtek az idő elől, pedig az idő azért múltott éppen úgy.

Karácsony szombatja volt. Kint nagy puha hó, a kerti fákat beleppte egészen. Olyan csöndes volt kereken a világ, mintha a békesség készült volna megszületni akkor.

Egyedül lézengtem a kertben. A szürkület már meglepte a fenyvest, s kereken a dombok is belevesztek a lehulló estébe. Lent a faluban egy-egy lámpa kigyúlt. Fájt, hogy karácsony estéje van. Máshol izgalommal lesik az angyalt, ünneplő ruha van, és karácsonyi szag és boldog rejtelmesség a levegőben. Hallottam a csilingelést, s láttam gyertyafényben úszó szép karácsonyfákat, pedig ahogy ott kószáltam a behavazott fák közt, végtelen egyedülléttel a szívemben, tudtam, hogy mindez csak álmodozás, mert nálunk sötétek a szobák, s régi gyűrött ruháinkban éppen olyan magányosan töltjük el ezt az estét is, akár a többit.

Esteledett nagyon. Lent a faluban egyre több lámpa égett, s a papnál megkezdték a kántálást is. Megálltam a fenyők alatt és hallgattam a felszűrődő éneket. Románok kántáltak. Az egyhangú dallamot búsan itta föl a szétterülő este, és én arra gondoltam, hogy a románok kántáltak. Románok ünnepeltek. Mindegy csak románok.

Sokáig álldogáltam ott, közben sötét lett egészen. Fázni is kezdtem, hűvös szél támadt a fák közül, éreztem, hogy haza kell már menni. De ugyanakkor valami fájdalmasan a torkomba markolt. A tudat, hogy karácsony este van, és én ott ülök egyedül, és nem lesz ott senki, akivel beszéljek, és nem lesz semmi ünnep. Az öregek olvasnak a lámpa alatt, olvasnak zord, szótlan arccal, mintha olyan nap lenne ez is, mint a többi. Úgy szorította a torkomat, hogy könnyeket préselt ki a szemem. Hát csak a románok?

S ekkor valami bátor, nagy dolog jutott eszembe hirtelen, hogy szinte beleszedültem. Nem csak a románok! Miért csak ők? Karácsonyt csinálók én, magamnak! Karácsonyt, titokban, hogy senki se lássa!

Volt a fenyves szélén néhány kicsi fenyő. Csak akkorák, hogy a derekamig sem értek. A kerti színből kiloptam egy ást, meg egy ládát. S kiástam egyet, egy szépet a fenyőcskék közül. Sok földdel vettem ki, betettem a ládába, elrendeztem a gyökereit is, hogy baja ne essék, s megindultam vele a ház felé.

Vert a szívem az izgalomtól. Hátha meglátnak? Hátha baj lesz ebből? De sötét volt, nem látott meg senki. Egyedül laktam a ház végiben. Úgy osontam be a szobába, mint a tolvaj. Meggyújtottam a lámpát, a ládát a fával az asztalra tettem s hozzáfogtam a feldíszítéséhez. Izgalmas, nagyszerű munka volt. Színes papírosból láncokat fabrikáltam, néhány szál aranyozott zsinórt is tettem hozzá s öt darab maradék gyertyavéget. A gyertyavégeket dróttal kötöttem rá a fenyőre, idétlenül álltak rajta, az igaz. A színes papírlánc sem sikerült úgy, ahogy akartam. Csúnya lett nagyon a karácsonyfám. De karácsonyfa volt!

Mikor elkészültem a díszítéssel, hallgatóztam. Csend volt a házban, nem mozdult senki. Előszedtem gyorsan az ünneplő ruhámat, s felöltöztem úgy, ahogy illik. Aztán meggyújtottam a gyertyacsonkokat. Elfújtam a lámpát. Sötét lett egyszeriben, csak az öt kis sárga láng dideregte be félénken a szobát. Kinyitottam a kályhaajtót, hogy világítson a tűz is. Aztán felkúrodtam az ágyra és ünnepeltem.

Táncolt a tűz lángja a falakon, rebbentek a kis gyertyák, fenyőszag volt és nagy csöndesség kereken. Valami szomorúan szépet éreztem akkor. Fájdalmasat, mert akkor egyedül voltam, s mert nem volt ajándék az asztalon. De komoly és dacos érzést is, mert magam teremtettem ünnepet magamnak, s most már nem csak a románok ünnepeltek a faluban.

Úgy éreztem, mintha az én kicsi karácsonyfámtól egyszeriben megenyhült volna az élet szigorú arca, s a reménység meg a jövő beléptek ünnepelni hozzám a szobába. S talán, azt hiszem, úgy is volt.

Ültem ünneplő ruhában az ágyon, s néztem a szegényes kis karácsonyfát, és gondoltam mindenfélét össze-vissza, szépet és szomorút, ahogy ilyen szép és magányos, de különösen nagy ünnepeken szokás, amíg lassan leégtek a gyertyavégek. Leégtek és elaludtak egyenként, csöndesen. Még éppen csak egy lángocská őrizte hűségesen az ünnepet a legalsó ágon, aztán elaludt az is.

Még ültem az ágyon egy keveset, s néztem a lesötétülő szobát, mert a kályhában is roskadt már a tűz és alig világított. A sötétséggel együtt éreztem lassan a hétköznapot is visszatérni, s emlékszem jól, ez csúnya és keserű érzés volt. Aztán meggyújtottam újra a lámpát, levettem az ünnepi ruhát, s felvettem a régit. Leszedtem a fenyőről a ráaggatott holmit, s visszadugtam mindent a fiókba. Aztán kabátba bújtam, és visszavittem a fenyőfát oda, ahonnan kiástam.

Úgy emlékszem, mintha tegnap lett volna. Borzasztó sötét volt

a fenyves, és szél suhogott az ágak között. Kint a tisztásokon derengve világított a hó. Félttem. Kísérteties volt a hősínű sötétség és a suhogó fenyves.

Sietve helyére tettem a fát. Gyökere körül ledöngöltem a földet, s havat is kapartam köréje. A csöndesség felől veszekedés hallatszott. Románul veszekedtek. A hangok felverték a falut, aztán befagytak újra a csendbe. Kántálás már nem hallatszott. Hideg, néma téli este volt.

Ásót, ládát visszacipeltem a kerti házba, aztán hazamentem. Ideje volt, hívtak vacsorázni. Mikor bementem, az asztalnál ültek. Fáradtan és rosszkedvűen kérdezte meg apám.

Mit csináltál?

Semmit - feleltem.

Apám szája megrándult, de nem kérdezett többet. Ő maga is a semmivel foglalkozott abban az időben.

Szótlánul ettünk. De valami furcsát, büszkét és szomorút éreztem akkor: hogy nekem karácsonyom volt mégis.

Véletlenül jutott eszembe minap ez a régi történet. Karácsonyfát néztem a fiaim számára, s megtaláltam közben azt a fenyőt is, amit akkor este kiloptam a kertből. Megsínylette az ünneplést. Évekig csenevész maradt, volt idő, hogy azt hittem kipusztul. De aztán mégis erőre kapott. S ma már sudáran és magasan szökik az ég felé, erősen túlnőtt engem s mindnyájunkat, kik akkor éltünk.

A kis Jézus aranyalma, /Népi imádság/

A kis Jézus aranyalma,
Boldogságos Szűz Mária,
Egy kezében ringatja,
A másikkal takargatja.

Aludj, aludj kisdedecske,
Betlehemi hercegecske,
Nem királyné a te dajkád,
Szolgálóbul lettem anyád.

Oh te dudás mit szundikálsz?
Fényes az ég, nem kell lámpás,
Ha kimegyek ajtóm elé,
Föltekintek az ég felé.

Ott látok egy szép kápolnát,
Benne a szép Szűz Máriát.

KASZAP ISTVÁN (1916-1935)

Pajkos gyermekkor után mély és bámulatos akaratérő jellemezte a ciszterci diákot. Kemény kitartással közepesből színjeles tanulóvá küzdötte fel magát. Kitűnő tornász, 17 évesen a Dunántúli ifjúsági bajnoka. Buzgó cserkész, hűséges kongreganista. Szerzetesi életét a Manrézában hősiés odaadással kezdte. Sokat elmélkedett Jézus szenvedéseiről, és a bűnösökért engesztelő áldozatul ajánlotta fel magát Jézus Szent Szívének. Fiatalon, életének huszadik évében rejtélyes betegség támadta meg, amellyel szemben az orvosok tehetetlenek voltak. Egész testét gennyes sebek, fekélyek lepték el. Halálos ágyán, (felmetszett gégevel) az örök élet kapujába felírta búcsúszavait: „Ne sírjatok, mennyei születésnap ez”. Azóta is mind többen kérik bizalommal égi pártfogását és igen sok feltűnő imameghallgatás történik. Boldoggá avatása folyamatban van.

telő áldozatul ajánlotta fel magát Jézus Szent Szívének. Fiatalon, életének huszadik évében rejtélyes betegség támadta meg, amellyel szemben az orvosok tehetetlenek voltak. Egész testét gennyes sebek, fekélyek lepték el. Halálos ágyán, (felmetszett gégevel) az örök élet kapujába felírta búcsúszavait: „Ne sírjatok, mennyei születésnap ez”. Azóta is mind többen kérik bizalommal égi pártfogását és igen sok feltűnő imameghallgatás történik. Boldoggá avatása folyamatban van.

Alapítványi hírek

Jótekonysági bál

Alapítványunk farsangi jótekonysági bálját **2014. február 8-án**, szombaton rendezi a Vigyázó Sándor Művelődési Házban.

A program 18 órakor kezdődik, műsoros délutánnal.

Bálunk fővédnöke:

Soltész Miklós a Nemzeti Erőforrás Minisztérium Szociális, Család - és Ifjúságügyért Felelős Államtitkára.

Jegyek igényelhetők:

Kerekes Sándorné, Margitkánál: 06-20-971-69-95,

vagy a piacon a Mezőgazdasági boltban;

Tompa Attiláné, Marikánál: 06-20-254-36-44;

Nagné Ongjerth Magdinál: 06-20-254-91-40

Zarándoklat

2014. március 17-én, kedden

Kaszap István születésének évfordulóján

zarándoklatot szervezünk Székesfehérvárra a Prohászka templomba tartandó emlékmisére, melyre szeretettel várjuk a tanuló ifjúságot is tanáraikkal együtt..

A szentmise 17 órakor kezdődik.

Várható indulás időpontja: 14 és 14 óra 30 perc között a XVII.

Kerületi SZTK elől. Részvételi díj: 1500,- Ft. (Diákoknak és tanáraiknak ingyenes).

Jelentkezni Tompa Attiláné, Marikánál lehet a 06-20-254-36-44-es telefonszámon.

Köszönet

Köszönetet mondunk mindazoknak, akik adójuk 1%-át Alapítványunknak utalták. Annak minden forintját a kerületünkben élő rászorulóknak megsegítésére fordítjuk.

Kérjük, hogy akiknek módjukban áll a jövőben is segítsék rajtunk keresztül a kerület rászoruló családait és gyermekeit anyagi támogatásukkal, illetve adójuk 1%-val!

Ehhez szükséges legfontosabb adataink:

Számlaszám: OTP 11717009-20018281

Adószám: 19652502 - 1 - 42

Nevünk: Kaszap István Alapítvány

Kaszap István Alapítvány Hírlevelének kiadója:

Kaszap István Alapítvány kuratóriuma

Megjelenik negyedévente

Honlap: www.kaszapalapitvany.hu

A szerkesztő e-mail címe: torba@freemail.hu